

La primavera social

TONI CANÍS

Quan passin per casa de molts sindicalistes i empresaris, els reis mags deixaran aquest any de regal processos electorals. Un curiós regal de reis, no per això menys previsible. Com si es tractés d'un *mecano*, els processos electorals han de servir per bastir les noves cúpules de les organitzacions que representen els agents socials. De manera que el veritable premi, o el carbó si s'escau, no cal que l'esperin dels reis sinó que se l'hauran de guanyar més endavant entre els companys d'organització. El que és de tómer, però, és que els jocs no s'acabin convertint en baralles.

La primera gran batalla empresarial del 1998 arribarà, segurament, amb les eleccions a les cambres de comerç i indústria. Tot i que en la majoria s'hagin pactat candidatures unitàries per evitar males cares, també n'hi ha d'altres en què la lluita per ser elegit president s'espera que serà renyida. Potser la de Barcelona serà la més important d'aquestes últimes, sobretot perquè té en el cens 240.000 empreses i, per tant, un poder excepcional.

A mitjan gener s'espera que la Generalitat de Catalunya convoqui oficialment les eleccions a les tretze cambres catalanes, que podrien celebrar-se a finals de març. A la cambra de Barcelona es perfilen, de moment, dos candidats oficials. L'actual president, que ho és també de les cambres europees, Antoni Negre, surt com a favorit. Compta amb el suport de pesos pesants de l'empresariat català presents en el consell executiu de la institució, entre els quals el mateix Joan Gaspart, el vice-president del Barça i propietari dels hotels Husa, que el 91 va ser el perdedor de la cursa electoral, amb Negre com a contrincant. Però, el que és encara més significatiu, també li fa costat el president del Consell Superior de Cam-

bres d'Espanya, el també barceloní Carles Ferrer Salat.

El gran enigma és saber, a hores d'ara, amb quin suport compta l'altre candidat, Enric Reyna, el president de l'Associació de Promotors i Constructors d'Edificis, que en l'etapa anterior ja havia estat al capdavant de la gran plataforma de projecció pública que té la cambra: la Fira de Barcelona. I sobretot, quin paper hi farà el president de la gran patronal catalana Foment del Treball, Joan Rosell. Rosell, un home que alguns situen en l'òrbita del PP, aspira a tenir un pes important en les cambres i no es pot descartar que intenti promocionar un tercer candidat si no s'aconsegueix una candidatura de consens.

De fet, Joan Rosell apareix a hores d'ara com un personatge a tenir en compte durant l'any que comença, tant a nivell català com estatal. I és que també tindrà un paper rellevant en les eleccions a la presidència de la CEOE, la patronal espanyola, que s'han de fer a l'abril. Rosell ha negat repetidament que aspiri a presidir aquesta organització, però no deixa de ser significativa la seva reacció a l'anunci de José María Cuevas de tornar-se a presentar a la reelecció, per cinquè cop

ARXIU / EFE

Méndez, Gutiérrez i Cuevas. Els agents socials tindran un any molt mogut.

Patronals i sindicats faran eleccions internes que condicionaran la seva activitat. Un dels duels més forts es viurà a la Cambra de Barcelona.

consecutiu. Rosell ha assegurat que cal renovar la cúpula de la CEOE i que "com va passar a Foment, cal un canvi que obri perspectives de futur". Cal recordar que la renovació de la patronal catalana va passar, precisament, per la seva persona, tot i que el procés es va acabar acceleradament a causa de la mort sobtada d'Antoni Algueró, el president que havia de fer de pont entre dues etapes.

D'altra banda Cuevas fa un any va provocar un daltabaix a la patronal quan va proposar anar reforçant els poders del secretari general, Juan Jiménez Aguilar, i nomenar un president honorífic. La gran oposició va venir aleshores de les patronals madrilenya i catalana, que veien barrades les seves aspiracions. De manera que no seria estrany que Rosell tingui al cap una operació similar a la que va fer a Foment i que estigui pensant d'anar ara de segon de Cuevas i fer el cim el 2002.

L'altre gran procés del 98 tindrà com a escenari la UGT, que també té previst celebrar el seu 37è congrés confederal la segona setmana de març. Però, si l'últim, fa tres anys, va ser el de l'enfrontament entre el secretari general, Cándido Méndez, i el sector crític del sindicat partidari d'un acostament al PSOE i encapçalat per Manuel Fernández Lito (Metall), el que ve es preveu que sigui una bassa d'oli. Des d'aleshores Méndez ha portat una política d'integració i, segurament, anirà al congrés amb un pacte sota al braç per posar a l'executiva un membre del Metall i també de la sempre particular federació catalana, dirigida per Josep Maria Álvarez. Mentrestant, a CCOO, el seu secretari general, Antonio Gutiérrez, encara té marge durant tot l'any per anar buscant-se un substitut. Aquest és el seu últim mandat, segons els estatuts, i té ganes de deixar-ho. Fins al 1999 no haurà d'entaular una nova batalla amb els crítics d'Agustín Moreno, això sí és que no hi ha una escissió en el sindicat abans. Gutiérrez, segurament, ja ha començat a escriure als reis de Nadal de l'any vinent.